

loby v tomto směru, aniž by se tím předbíhalo rozhodnutí sporu. V žalobě domáhá se žalobce zjištění, že mu proti žalovanému přísluší právo nájemní a že následkem toho je exekuční titul neplatný. Avšak případné zjištění nájemního práva žalobcova nemůže míti za následek neplatnost exekučního titulu, nehledíc ani k tomu, že takového výroku by se mohla domáhati pouze strana, které se exekuční titul přímo týká, nikoli však osoba třetí. Přes ono znění žalobní žádosti není zde žaloby podle Šu 42 čís. 1 ex. ř. obsahově, nýbrž jen formálně a bylo proto neprávem odloženo exekuce povoleno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursními vývody nebylo vyvráceno správné, věci i zákonu vyhovující odůvodnění napadeného usnesení, na které především sluší stěžovatele poukázati. Rekursní soud správně si položil otázku, zda jde o žalobu dle Šu 42 čís. 1 ex. ř., neboť jenom podání t é t o žaloby odůvodňovalo by v tomto případě, ve kterém jiný důvod pro odložení nebyl uplatněn, aby návrhu na odložení bylo vyhověno. Tuto otázku rekursní soud musil řešiti, a nesejde na to, že tímto řešením bylo zdánlivě předběhnuto konečné rozhodnutí rozepře. Dlužno uznati, že rekursní soud právem zodpověděl tuto otázku v ten rozum, že žaloba, o niž tu jde, není žalobou Šu 42 čís. 1 ex. ř. Důvod Šu 42 čís. 1 shoduje se s důvodem Šu 39 čís. 1 ex. ř. Proto musilo býti prozkoumáno, zda žalobním návrhem požadované zjištění, že žalobce je nájemníkem bytu, i kdyby této části žalobního návrhu mohlo býti vyhověno, mělo by za následek dále požadované zrušení exekučního titulu, jímž jest usnesení soudu 1. stolice ze dne 25. října 1923. To je ovšem vzhledem ku předpisu Šu 411 c. ř. s. samozřejmě s hlediska materiální právní moci, jejímiž předpoklady je totožnost rozepře nejen ohledně osob, nýbrž i ohledně věcí, že třetí osoba nemůže žalobou zasáhnouti pravoplatně upravený poměr právní dvou stran, že se nemůže do tohoto takto s konečnou platností upraveného poměru právního vmísiti, jmenovitě nemůže s v ý m nárokem docíliti jednostranného zrušení tohoto právního poměru, byť i usilovala s ním se stotožniti a byť i tato úprava na základě právní povahy podnájemního práva, které arcí nyní popírá, vytvářila z důvodu Šu 568 c. ř. s. jistou totožnost zájmové sféry. To rekursní soud správně vystihl. Nemůže tedy míti žaloba v zápětí zrušení exekuce dle Šu 39 čís. 1 ex. ř., ale pak také nemůže dojíti k odložení exekuce dle Šu 42 čís. 1 ex. ř.

Čís. 3555.

Nechť uplatňuje se nemanželský původ dítěte odporem anebo žalobou, jest i lhůtu Šu 158 obč. zák. počítati ode dne, kdy se manžel dozvěděl o narození dítěte bez ohledu, zda se přesvědčil, že dítě není jeho.

(Rozh. ze dne 27. února 1924, Rv II 817/23.)

Žaloba manžela na oduznutí manželského původu děcka, zrozeného zmanželství, byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Stanovisko dovolatelovo, že žaloba, kterou podal dne 11. srpna 1923 o oduznutí manželského původu nezl. Miroslava P-a, dne 26. prosince 1922, tedy před uplynutím 180 dní od uzavření sňatku narozeného, není opožděná, protože se dověděl o tom, že dítě není jeho, teprve dne 27. června 1923, jest mylné. Nižší soudy odůvodnily opožděnost žaloby správně. Ustanovení zákona, do kdy jest ať vznesením odporu ať žalobou uplatniti nemanželský původ dítěte v manželství narozeného, jsou jasná a není pochybnosti o tom, že tříměsíční lhůtu zákonem stanovenou počítati jest od obdržení zprávy o narození dítěte. V §u 156 obč. zák. jest to výslovně stanoveno a, nejsou-li v §u 158 obč. zák. slova: »ode dne narození dítěte«, není smysl tohoto místa zákona jiný, než uvedený. Zákon stanovil tříměsíční lhůtu od obdržení zprávy o narození dítěte bezvýhradně a zejména bez předpokladu, že muž se přesvědčil a ví, že dítě není jeho. Počítá tedy dovolatel, že měl lhůtu k podání žaloby od 27. června 1923, kdy se dověděl, že dítě nebylo od něho zplozeno, neprávem. Žalobce věděl, žije s manželkou ve společné domácnosti, o narození dítěte již dne 26. prosince 1922 a je tedy žaloba podaná potom až za více než 7 měsíců opožděná.

Čís. 3556.

Žaloba nájemce na náhradu škody, jež mu byla způsobena tím, že pronajímatel mu znemožnil další užívání najatých místností, docíliv prý nepravdivým přednesem soudního svolení k výpovědi, přísluší výlučně na okresní soud (§ 49 čís. 5 j. n.).

(Rozh. ze dne 4. března 1924, R I 62/24.)

Žalobu o náhradu škody 16.486 Kč, již domáhal se nájemce na pronajímateli, ježto prý mu znemožnil užívání najatých místností, zadal žalobce na krajském soudu, jenž rozhodl o žalobě věcně, nezabývaj se otázkou věcné příslušnosti. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením jako zmatečný a odmítl žalobu. **Důvody:** Poněvadž se jedná o rozepří ze smlouvy nájemní a jednati a rozhodovati se má o platnosti výpovědi smlouvy nájemní, jde tu o rozepří, spadající pod ustanovení §u 49, čís. 5 j. n., jež předpisuje, že veškeré rozepře ze smluv nájemních, pokud se netýkají ani jsoucnosti takové smlouvy ani placení činže, bez ohledu na cenu sporného předmětu, dále rozepře o výpovědi, odevzdání a převzetí pachtovaných aneb najatých předmětů náleží na soud okresní. Byl tudíž krajský soud k rozhodování této rozepře nepříslušným a jest tato nepříslušnost toho druhu,